

Sygn. akt: I C 837/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ludmiła Dulka - Twarogowska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2020 roku w Wąbrzeźnie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **U. (...) z siedzibą w K.**

przeciwko: **T. W.**

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej T. W. na rzecz powoda U. (...) z siedzibą w K. kwotę **2.192,24 zł** (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt dwa złote dwadzieścia cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od tej kwoty za okres od 20 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanej T. W. na rzecz powoda U. (...) z siedzibą w K. kwotę **1.017, zł** (jeden tysiąc siedemnaście złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz r.pr. M. K. prowadzącej Kancelarię Radcy Prawnego przy ul. (...). J. (...) w L. kwotę 600,00 zł (sześćset złotych zero groszy) podwyższoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej T. W. z urzędu.

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

POUCZENIE

1. (...)

2. (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...) C;

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 24 lipca 2020 r.

Sygn. akt I C 837/19 upr

UZASADNIENIE

W pozwie z 20 sierpnia 2019 roku powód U. (...) z siedzibą w K. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej T. W. kwoty 2.192,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu (k.2-3v). Swoje stanowisko powód podtrzymał w toku procesu (k.74-75).

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty, a następnie w toku procesu pozwana podnosiła zarzut nieistnienia roszczenia, jego nieudowodnienia oraz występowania w umowie klauzul abuzywnych, wnosząc tym samym o oddalenie powództwa (k.40-43, k.69-73).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2018 roku T. W. zawarła z (...) w P. umowę pożyczki pieniężnej nr (...) na okres 44 tygodni. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 1.619,60 zł, natomiast całkowity koszt pożyczki: 558,73 zł, który obejmował: prowizję za udzielenie pożyczki – 323,92 zł, opłatę przygotowawczą – 100 zł, oprocentowanie – 70,81 zł, opłatę za usługę terenowej obsługi pożyczki w domu – 44 zł i opłatę za dostarczenie środków – 20 zł. Łączne zobowiązanie do spłaty wynosiło 2.178,33 zł. Wysokość pierwszej tygodniowej raty ustalono na kwotę 49,40 zł, natomiast pozostałych na 49,51 zł. Podpisując umowę T. W. otrzymała całą kwotę pożyczki – 1.000 zł w gotówce oraz 619,60 zł poprzez zasilenie karty przedpłaconej. T. W. dokonała na rzecz pożyczkodawcy 4 wpłat: 22 czerwca 2018 roku w kwocie 50 zł, 20 lipca 2018 roku w kwocie 19,21 zł, 14 września 2018 roku w kwocie 20 zł i 21 września 2018 roku w kwocie 20 zł. Pismem z 04 marca 2019 roku pożyczkodawca wypowiedział pozwanej umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, z uwagi na niewykonanie postanowień umownych i wezwał ją do zapłaty kwoty 2.148,42 zł, w tym 2.078,18 zł należności z umowy oraz 70,24 zł odsetek za opóźnienie.

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z (...) roku (...) przeniósł na powoda wierzytelność względem T. W. wynikającą z umowy nr (...) z 15 czerwca 2018 roku w łącznej kwocie 2.143,90 zł, o czym powiadomiono pozwaną i wezwano ją do zapłaty.

W dniu 24 maja 2019 roku strony zawarły ugodę nr (...), w której T. W. uznała m.in. wierzytelność powoda w kwocie 2.168,81 zł wynikającą z umowy nr (...) z 15 czerwca 2018 roku.

Dowody:

- **umowa pożyczki pieniężnej (k.5-7);**
- **wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do zapłaty (k.8-9v);**
- **historia spłat (k.10-11);**
- **umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem nr 4 (k.13-14, k.23);**
- **zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k.28);**
- **wezwanie do zapłaty (k.29-29v);**
- **ugoda (k.76).**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w świetle unormowań kodeksu cywilnego może mieć zarówno charakter odpłatny, jak i nieodpłatny, a do głównych świadczeń stron należy zaliczyć udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu (po stronie pożyczkodawcy) oraz zwrot tych środków (po stronie pożyczkobiorcy).

Strona powodowa swoją legitymację czynną oparła na art. 509 § 1 k.c. stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa.

W ocenie Sądu powód za pomocą umowy przelewu wierzytelności z 05 kwietnia 2019 roku wraz z załącznikiem nr 4 wykazał, iż jest czynnie legitymowany do zainicjowania niniejszego postępowania.

W dniu 24 maja 2019 roku strony zawarły ugodę nr (...), w której pozwana uznała wierzytelność objętą przedmiotową umową pożyczki i zobowiązała się do jej spłaty. Umowa ugody stanowiąca właściwe uznanie długu, zawiera oświadczenie dłużnika, potwierdzające, że ciąży na nim określony dług i zobowiązany jest go spłacić. Umowa taka odwołuje się więc i potwierdza istnienie długu powstałego wcześniej. Uznanie właściwe jest deklaratywne, co oznacza, że jego treść potwierdza jedynie istnienie roszczenia, natomiast nie tworzy nowego zobowiązania na przyszłość. Treść i deklaracyjny charakter uznania właściwego zakłada, że zawarcie tej umowy poprzedza istnienie między stronami zobowiązania, które bądź generalnie, bądź w pewnym zakresie generuje spory lub niepewność, z których strony chcą się wycofać i zawrzeć porozumienie. W pewnym zakresie, np. wysokości ustalonego w umowie uznania długu, może mieć ona więc konstytutywny skutek, a w pozostałym potwierdza ona jedynie istniejące zobowiązanie. Przyjmuje się, że jeżeli dłużnik dowiedzie, że dług w rzeczywistości nie istnieje - podważona zostaje materialnoprawna podstawa zobowiązania i uznanie długu staje się bezskuteczne. Oznacza to, że dłużnik pomimo dokonanego uznania roszczenia może prowadzić dowód co do istnienia zobowiązania, a jeżeli uczyni to skutecznie, zwolni się z obowiązku. Uznanie powoduje konsekwencje procesowe na polu ciężaru dowodu, a mianowicie spoczywa on na dłużniku. To on ma powinność wykazania, że uznana wierzytelność nie istnieje lub że rzeczywiście istnieje, ale w mniejszym wymiarze (vide: wyrok SN z 09.04.2015 r., sygn. V CSK 398/14, Legalis nr 1281620). Tym samym na gruncie niniejszej sprawy, to rolę pozwanej, a nie powoda, było wykazanie, że wierzytelność nie istnieje, czemu jednak nie podołała.

Ponadto Sąd zwraca uwagę, iż z dokumentu umowy pożyczki pieniężnej podpisanej przez strony jednoznacznie wynika zakres zobowiązania pozwanej, jak również zawiera on jej potwierdzenie, iż w dniu zawarcia umowy otrzymała całkowitą kwotę pożyczki. Z kolei historia spłat pozwala na określenie, w jakim zakresie pożyczka już została spłacona, tj. poprzez 4 wpłaty na łączną kwotę 109,21 zł, a także sposobu jej zarachowania.

Pomimo twierdzeń pozwanej, Sąd nie dopatrzył się występowania w umowie pożyczki klauzul niedozwolonych, skoro żadna z przewidzianych w niej opłat nie cechowała się nadmierną/rażącą wysokością.

W tej sytuacji Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione i w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanej na jego rzecz kwotę 2.192,24 zł - na którą złożyły się: 2.078,18 zł niespłaconej pożyczki, 65,72 zł skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spłacie poszczególnych rat do 22 czerwca 2018 roku oraz 48,34 zł skapitalizowanych odsetek za opóźnienie naliczonych za dalszy okres do dnia sporządzenia pozwu – wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku postanowiono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., który statuuje, zasadę odpowiedzialności za jego wynik. Pozwana jako strona przegrywająca sprawę winna zwrócić powodowi koszty procesu. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę 1.017 zł złożyły się: opłata od pozwu - 100 złotych, 900 zł wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej, ustalonego w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265.j.t.) oraz 17 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

O kosztach pełnomocnika wyznaczonego z urzędu dla pozwanej Sąd orzekł w pkt 3 sentencji w myśl § 8 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2019.68.j.t.), ustalając ich wysokość na kwotę 600 zł + VAT.

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

- (...)

3. (...)

W., dnia 09 października 2020 r.

Sędzia Ludmiła Dulka-Twarogowska